

Arrest

nr. 334 878 van 24 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. FEYS
Strandlaan 269
8670 KOKSIJDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. FEYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U verklaart over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op [...] februari 1988 in Igbekhue Community, Edo State. Later verhuisde u met uw familie naar Owe en daarna naar Benin City. U groeide op samen met uw ouders, uw drie zussen en uw broer. U bent christen en u heeft een diploma van het middelbaar onderwijs. In 2014 had u een traditioneel huwelijk met E.F. en op 9 januari 2015 kregen jullie een zoon, D., die momenteel bij uw ouders in Nigeria verblijft. In Nigeria werkte u als kapster tot aan uw vertrek.

Toen uw zoon vier jaar oud was, in 2019, werd u slachtoffer van huiselijk geweld door uw man E.F.. Dit misbruik hield aan tot een laatste incident in december 2022.

U was toen zwanger en nadat E.F. u geslagen had, vluchtte u naar uw ouders. Ondanks de goede zorgen van uw moeder, bloedde u twee dagen lang en kreeg u een miskraam. Hierop betaalde uw vader de

bruidsprijs terug aan uw schoonouders en scheidde u van uw man in januari 2023. Na deze traumatische ervaringen moest u weg uit Nigeria. U ontmoette een man, Mr O., die een relatie met u wou aangaan en die u naar Europa zou brengen. Hij beloofde u dat u een job zou hebben in Europa. Op 29 juni 2023 verliet u Nigeria met een visum voor Duitsland en bereikte u uw bestemming een dag later. Eenmaal aangekomen in Duitsland werd duidelijk dat Mr O. u wou dwingen om u te prostitueren. Echter, weigerde u dit te doen en dreigde u hem aan te geven bij de Duitse autoriteiten. Hierop werd u door Mr O. met de trein naar België gebracht en liet hij u hier zonder paspoort achter. Op 14 augustus 2023 kwam u aan in België en op 16 augustus 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest dat indien u zou terugkeren naar Nigeria uw ex-man E.F. u zal vermoorden.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: kopie medisch attest VGV, overzicht thuistherapie van AZ Sint-Jan Brugge, bundel medische documenten Universitair Laboratorium Brussel, bundel geschiedenis medische behandeling in België, kopie Nigeriaans geboortecertificaat, kopie Nigeriaans certificaat van identiteit, kopie Nigeriaans geboortecertificaat zoon en een foto van uzelf.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Hoewel er geloof wordt gehecht aan uw verklaringen omtrent het misbruik vanwege uw exman E.F. in het verleden, maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees te hebben tegenoverstaande uw ex-man in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het geweld waarvan u slachtoffer werd, vond plaats in een specifieke context op een specifiek tijdstip met name door uw dronken echtgenoot binnen uw huwelijk dat beëindigd werd in januari 2023. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat er in uw geval sprake is van een toekomstige vrees of risico. Nadat u naar uw ouders vluchtte vroeg in december 2022, nadat u voor een laatste keer misbruikt werd door uw ex-man met een miskraam tot gevolg, regelde uw vader de scheiding door de bruidsprijs terug te betalen aan de familie van uw exman. Hierdoor werden de banden met uw ex-man verbroken en konden u en uw zoon bij uw ouders blijven wonen. Na de scheiding heeft u dan ook geen contact meer gehad met uw ex-man (CGVS, p. 6, 10). Vervolgens verklaart u dat u sinds de scheiding bang bent dat uw ex-man u zou vermoorden om jullie zoon terug te krijgen (CGVS, p. 10) en verklaart u naast het feit dat u na de scheiding geen contact meer heeft gehad met uw ex-man (CGVS, p. 6, 10) de enige keer dat uw familie contact heeft gehad met uw ex-man in november 2023 en april 2024 was, wanneer u Nigeria reeds had verlaten. Bij deze twee contacten heeft uw ex-man uw ouders bezocht omdat hij jullie zoon D. terug wou krijgen (CGVS, p. 9). Uw vader heeft u verteld dat hij bij deze incidenten aan uw ex-man heeft uitgelegd dat de bruidsprijs is terugbetaald en dat hij geen recht meer heeft over jullie zoon D. (CGVS, p. 9). Tot op heden verblijft uw zoon D. nog steeds bij uw ouders in Benin City (CGVS, p. 6) klaarblijkelijk zonder concrete problemen. Sinds het laatste incident van april 2024 heeft u immers niks meer van of over uw exman vernomen (CGVS, p. 10). Uit deze verklaringen kan redelijkerwijze afgeleid worden dat u sinds uw scheiding in januari 2023 geen gegronde vrees meer dient te koesteren vanwege uw ex-man en dat de twee incidenten tussen uw ex-man en uw ouders van geen dermate ernstige dreiging getuigen dat uw veiligheid of die van uw familie in het gedrang zou kunnen komen, laat staan dat er sprake zou zijn van vervolging of ernstige schade.

Dit blijkt tevens uit uw houding die niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U vertelt dat u sinds uw scheiding begin 2023 dermate bang bent dat uw ex-man u zal vermoorden dat u besliste dat u het land zou verlaten (CGVS, p.10). U verklaart dat uw vrees dermate groot was dat u tussen uw scheiding en uw vertrek uit Nigeria in juni 2023 binnenshuis bleef (CGVS, p.10).

Echter, verklaart u ook dat u ongeveer twee maanden na uw scheiding Mr O. ontmoette in een biertuin nabij uw huis. U sprak er zelfs regelmatig af om de reis naar Europa te bespreken en de nodige documenten te regelen (CGVS, p. 10). U gaf aanvankelijk ook aan dat u tot uw vertrek uit Nigeria werkzaam was als kapper (CGVS, p. 7) al sprak u dit later tegen (CGVS, p. 10). Uw verklaringen dat u binnenshuis bleef, vallen hoe dan ook onmogelijk te rijmen met uw verklaringen dat u in diezelfde periode regelmatig naar de biertuin ging om met Mr O. af te spreken. Bovendien heeft u, naast binnenshuis blijven, niks gedaan om uzelf te beschermen (CGVS, p. 10). U heeft zich niet meer geïnformeerd naar uw ex-man en u bent niet naar de politie geweest of heeft op een andere manier hulp of oplossingen gezocht voor uw problemen (CGVS, p. 10-11). Na aankomst in Duitsland had u niet de intentie om internationale bescherming aan te vragen (CGVS, p. 11) en ook in België diende u pas een verzoek om internationale bescherming in anderhalve maand na de aankomstdatum die u bij uw registratie opgaf. Deze houding komt dus niet overeen met het gedrag van iemand die op de vlucht is en vervolging vreest.

Uit het voorgaande volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er actueel in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging door uw ex-man.

U geeft ook aan dat u een vrees koestert voor vrouwelijke genitale verminking (VGV). U legt een attest VGV neer waarin staat beschreven dat u VGV type twee heeft ondergaan. Dit attest bewijst dat u reeds in het verleden het slachtoffer bent geworden van VGV, maar u verbindt er geen concrete toekomstige vrees aan. Louter van mening zijn dat VGV een slechte praktijk is, kan niet worden gezien als een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Uw geboortecertificaat en uw certificaat van identiteit zijn hoogstens dienstig om uw Nigeriaanse nationaliteit te staven. Uw overzicht van thuistherapie van het AZ Sint-Jan Brugge, uw bundel met medische documenten van het Universitair Laboratorium van Brussel en uw bundel van uw geschiedenis van medische behandeling in België bewijzen dat u hier in België medische zorgen krijgt. In verband met de medische problemen, u vermeldt een HIV-besmetting (CGVS, p. 8) en legt enkele documenten hieromtrent neer, dient te worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient ter beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

U toonde ook twee foto's. Op de ene foto staat uzelf afgebeeld met een gezwollen gezicht. Het CGVS betwist echter niet dat u in het verleden slachtoffer kan zijn geweest van geweldpleging. Op de andere foto is een bebloed laken te zien waarop volgens uw verklaringen uw miskraam te zien was (CGVS, p. 5). Nog los van de onmogelijkheid om vast te stellen in welke omstandigheden deze foto is genomen beïnvloedt dit gegeven op zich het voorgaande op geen enkele wijze.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021>, de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021> en de **EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024** <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten,

gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Uit het recente rapport van **EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024** <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus> dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.*

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en nota

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van:

- De artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 31.12.1980, hierna genoemd de Vreemdelingenwet);
- Artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28.07.1951 goedgekeurd bij wet van 26.06.1953 (BS 04.10.1953, hierna genoemd de Conventie van Genève);
- Artikel 1 (2) van het Protocol betreffende Status van de vluchtelingen dd. 31.01.1967, goedgekeurd bij wet van 27.02.1967 (BS 03.05.1969)
- De materiële motiveringsplicht".

Verzoekster onderbouwt het middel als volgt:

"1/ **EERSTE ONDERDEEL: MET BETREKKING TOT DE WEIGERING VAN ERKENNING ALS VLUCHTELING**

[...]

2/

Het Commissariaat-Generaal begint haar beslissing met te stellen dat, hoewel er geloof wordt gehecht aan verzoekster haar verklaringen omtrent het misbruik vanwege haar ex-man E.F. in het verleden, zij niet aannemelijk maakt een gegronde vrees te hebben tegenoverstaande haar ex-man in de zin van de

Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Men stelt namelijk dat er uit verzoekster haar verklaringen niet blijkt dat er in haar geval sprake is van een toekomstige vrees of risico. Het Commissariaat-Generaal meent dat verzoekster geen gegronde vrees meer dient te koesteren vanwege haar ex-man en men stelt dat de plaatsgevonden incidenten met haar ex-man van geen dermate dreiging getuigen dat verzoekster haar veiligheid of die van haar familie in het gedrag zou kunnen komen, laat staan dat er sprake zou zijn van vervolging of ernstige schade.

Samengevat stelt het Commissariaat-Generaal dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er actueel in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging door haar ex-man E.F.. Door steeds dezelfde redenering aan te meten en eigenlijk enkel te zeggen dat verzoekster haar verhaal niet aannemelijk genoeg maakt (en er dus onrechtstreeks gesteld wordt dat men geen geloof kan hechten aan de uiteenzetting van verzoekster), schendt tegenpartij de materiële motiveringsplicht. Verzoekster heeft alles toegelicht wat in haar macht lag om toe te lichten.

Zelfs na de echtscheiding heeft haar ex-man zowel verzoekster als haar familie nog gecontacteerd/bedreigd. Dit enkele feit alleen al toont aan dat het aannemelijk is dat hij dit in de toekomst nogmaals doet.

3/

Verder verwijt men verzoekster dat haar houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het Commissariaat-Generaal stelt dat verzoekster, naast binnenshuis blijven, niets gedaan heeft om zichzelf te beschermen van haar ex-man die haar wilde vermoorden.

Dit argument schiet echter tekort om de situatie van verzoekster volledig en rechtvaardig te beoordelen. Verzoekster heeft namelijk terecht opgemerkt dat de politie in Nigeria niet als een betrouwbare instantie kan worden beschouwd vanwege de wijdverbreide corruptie, zoals zij zelf in het onderhoud (CGVS, p.11) heeft aangegeven. Politieagenten laten zich omkopen, wat betekent dat verzoekster niet alleen geen hulp kon verwachten, maar mogelijk ook extra risico zou lopen als zij haar situatie aan de autoriteiten meldde. Dit probleem is goed gedocumenteerd in internationale rapporten over de veiligheidssituatie in Nigeria en de ontoegankelijke aard van rechtshandhaving voor vrouwen in kwetsbare situaties (zie onder meer EASO Country Guidance note: Nigeria van oktober 2021).

Veel meer dan binnenshuis blijven kon verzoekster dus niet doen. Daarnaast is het belangrijk om te erkennen dat verzoekster als gescheiden vrouw in een sterk patriarchale samenleving al in een bijzonder kwetsbare positie verkeert. In een context waarin vrouwen vaak worden gestigmatiseerd na een scheiding, is het onwaarschijnlijk dat zij door lokale autoriteiten of andere instellingen serieus genomen zou worden. Dit is een vorm van structurele discriminatie die vrouwen zoals verzoekster effectief uitsluit van bescherming. Deze gender gerelateerde dimensie valt duidelijk onder de reikwijdte van vervolging op basis van "sociale groep" zoals bedoeld in artikel 1 (A) (2) van de Conventie van Genève.

Zoals de UNHCR Guidelines on Gender-Related Persecution (Gender-Related Persecution within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees: II. Substantive analysis; B. Well founded fear of persecution; Membership of a particular social group, nr. 30) benadrukken, kan het ontbreken van bescherming in het land van herkomst een valide basis vormen voor gegronde vrees voor vervolging, zeker in gevallen van huiselijk geweld en gender gerelateerd geweld. Het gevaar dat verzoekster loopt van haar ex-man moet dan ook worden beoordeeld in het licht van deze bredere context.

4/

Het Commissariaat-Generaal wijst verder op het gebrek aan aannemelijkheid in verzoekster haar verklaringen met betrekking tot haar vrees voor de vrouwelijke genitale verminking (VGV).

Ondanks het feit dat verzoekster een attest voorlegt waaruit blijkt dat zij in het verleden reeds slachtoffer was van VGV type twee, verwijt men verzoekster dat zij daar geen concrete toekomstige vrees aan verbindt.

Het is echter zo dat in gemeenschappen waar VGV wordt toegepast, vrouwen vaak herhaaldelijk worden blootgesteld aan gendergerelateerde praktijken en gedragingen die hun lichamelijke en geestelijke integriteit blijven bedreigen.

In sommige gemeenschappen zijn vrouwen die een bepaald type VGV hebben ondergaan alsnog het doelwit van verdere ingrepen, bijvoorbeeld bij een huwelijk of wanneer zij terugkeren naar hun gemeenschap. Dit risico is niet louter hypothetisch, maar ingebed in de sociale normen en rituelen die daar heersen.

Daarnaast: zelfs indien de fysieke handeling van de VGV niet wordt herhaald, kan de dreiging om opnieuw geconfronteerd te worden met de praktijk of de mensen die het uitvoeren, leiden tot een verergering van psychologisch trauma. Dit valt onder "ernstige schade" zoals omschreven in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5/

Het Commissariaat-Generaal stelt tevens dat verzoekster haar voorgelegde documenten geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hoewel het klopt dat medische problemen zoals een HIV-besmetting in principe niet rechtstreeks binnen het toepassingsgebied van de criteria van het Vluchtelingenverdrag vallen, kan de medische situatie in samenhang met de bredere context wel degelijk relevant zijn. In Nigeria is er aanzienlijke stigmatisering van HIV-positieve personen, wat kan leiden tot sociale uitsluiting, discriminatie en zelfs fysieke of psychologische vervolging. Dit kan als vervolging op basis van "sociale groep" worden gekwalificeerd, wat wel binnen het toepassingsgebied van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève valt.

Daarnaast is feit dat men niet betwist dat verzoekster slachtoffer is geweest van geweldpleging in het verleden, van groot belang. Volgens internationaal erkende principes, zoals het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" van de UNHCR (II. Substantive analysis, C. The reasonableness analysis, 25: personal circumstances), moet bij het vaststellen van een reëel risico op vervolging expliciet rekening worden gehouden met eerdere ervaringen van geweld. Het is aannemelijk dat verzoekster bij terugkeer naar Nigeria opnieuw aan dergelijk geweld kan worden blootgesteld, zeker gezien haar kwetsbare positie. Eerdere vervolging of geweld dient volgens het UNHCR handbook te worden gezien als een sterk bewijs dat het risico op vervolging reëel is, tenzij overtuigend kan worden aangetoond dat de omstandigheden aanzienlijk zijn veranderd. In casu zijn de omstandigheden niet aanzienlijk veranderd, waardoor het risico wel degelijk reëel is.

De aangeleverde foto's, hoewel deze op zichzelf niet doorslaggevend kunnen worden geacht, versterken bovendien de geloofwaardigheid van de verklaringen over de omstandigheden van geweld en het geleden trauma.

6/

Verzoekster meent dan ook dat zij de gegrondheid van haar vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk maakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekster als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dat door haar in de bestreden beslissing te weigeren, de tegenpartij het artikel 48/3 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht schendt.

2/ TWEEDE ONDERDEEL: MET BETREKKING TOT DE WEIGERING VAN TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

[...]

Het komt verzoekster op heden toe om te stellen dat indien zij terug zou dienen te gaan naar Nigeria zij wel degelijk opnieuw het slachtoffer kan worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Door verzoekster haar HIV-besmetting en het feit dat ze slachtoffer werd van VGV type twee en mishandeling door haar ex-man, loopt zij een reëel risico op medische verwaarlozing en stigmatisering. Dit in combinatie met een kwetsbare medische en psychologische toestand, kan ernstige schade veroorzaken die bescherming rechtvaardigt (zie ook uiteenzetting bij punt 4/).

De situatie in Nigeria is ook nog altijd onduidelijk en onveilig, zoals blijkt uit de "EASO Nigeria Security Situation", de "EASO Country Guidance note: Nigeria van oktober 2021" en de "EUAA Nigeria – Country Focus". De veiligheid kan er nog steeds niet gegarandeerd worden en de onveiligheid viert er nog steeds welig tier. Hierdoor loopt verzoekster aldus een reëel risico op ernstige schade.

Dat verzoekster het voldoende aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees heeft voor een terugverwijzing naar haar thuisland.

Tegenpartij motiveert onvoldoende waarom ze verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook het artikel 48/4 Vw.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is."

2.2. Verzoekster legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer, waarin zij middels URL verwijst naar landeninformatie.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoekster volhardt in het verzoekschrift dat zij bij terugkeer naar Nigeria een gegronde vrees voor vervolging vreest door haar ex-man E.F..

Te dezen wordt opgemerkt dat verzoekster dient aan te tonen dat in haar hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in haar land van herkomst. Zulks houdt in dat de vrees actueel moet zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het ogenblik van dit oordeel (artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de ‘gegronde vrees voor vervolging’. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoekster thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging in haar land van oorsprong. De vrees moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd.

Na analyse van de elementen in het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier doet de Raad de volgende vaststellingen:

- Het misbruik vanwege verzoekers ex-man wordt in deze *prima facie* niet betwist.
- Het huiselijk geweld waarvan verzoekster slachtoffer werd, vond evenwel plaats binnen een specifieke context op een specifiek tijdstip, met name door verzoeksters dronken echtgenoot binnen haar huwelijk.
- Dit huwelijk werd beëindigd in januari 2023. Verzoeksters vader regelde de scheiding door de bruidsprijs terug te betalen aan de familie van E.F., waardoor de banden met E.F. verbroken werden, en verzoekster heeft na de scheiding geen enkel contact meer gehad met E.F. (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 10).
- E.F. heeft verzoeksters ouders na de scheiding nog tweemaal bezocht, in november 2023 en april 2024, wanneer verzoekster het land reeds had verlaten, omdat hij zijn zoon D. terug wou (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoeksters vader heeft bij deze contacten aan E.F. uitgelegd dat de bruidsprijs werd terugbetaald en dat hij geen recht meer heeft over D. (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoeksters zoon D. verblijft tot op heden bij verzoeksters ouders in Benin City (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Deze twee incidenten getuigen geenszins van een dermate ernstige dreiging dat verzoeksters veiligheid of die van haar familie in het gedrang zou kunnen komen, laat staan dat er sprake zou zijn van vervolging of ernstige schade.

- Verzoeksters houding valt niet te rijmen met de door haar voorgehouden vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Hoewel verzoekster voorhoudt dat ze binnenshuis bleef in de periode tussen haar scheiding en vertrek uit Nigeria, blijkt uit haar andere verklaringen dat ze wel degelijk regelmatig naar buiten ging in die periode, meer bepaald naar de biertuin om Mr O. te ontmoeten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

- Verzoekster heeft, naast beweerdelijk binnenshuis blijven, niets ondernomen om zichzelf te beschermen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Zo heeft ze niet geïnformeerd naar haar ex-man, heeft ze zich niet tot de politie gewend en heeft ze evenmin naar oplossingen gezocht voor haar vermeende problemen (notities van het persoonlijk onderhoud p. 10-11). De loutere algemene verwijzingen naar corruptie in Nigeria en de patriarchale samenleving waardoor zij als vrouw niet serieus zou worden genomen, kunnen niet verschonen dat verzoekster, desgevallend met de steun van haar vader die haar scheiding reeds regelde voor haar, geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming te zoeken bij haar nationale autoriteiten. Verzoekster toont geenszins *in concreto* aan dat zij effectief wordt uitgesloten van bescherming in Nigeria. Indien verzoekster daadwerkelijk vreesde dat haar ex-man haar naar het leven stond, is dan ook redelijk te verwachten dat zij, desgevallend met steun van haar familiaal netwerk, stappen zou ondernemen ter bescherming van zichzelf, *quod non*.

- Verzoekster had na aankomst in Duitsland op 30 juni 2023 niet de intentie om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en diende pas anderhalve maand na haar aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming in in België (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende anderhalve maand talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

- Wat betreft de bijgebrachte foto waarop verzoekster staat afgebeeld met een gezwollen gezicht en de foto van een bebloed laken waarop volgens verzoekster haar miskraam te zien is (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), dient herhaald dat in deze niet wordt betwist dat verzoekster in het verleden slachtoffer kan zijn geweest van geweldpleging. Gelet op de voormelde vaststellingen is het echter redelijk om aan te nemen dat dit misbruik zich in de toekomst niet meer zal voordoen. Nog los van de onmogelijkheid om vast te stellen in welke omstandigheden deze foto's zijn genomen, kunnen deze de voorgaande beoordeling niet wijzigen.

Ingevolge de voorstaande vaststellingen maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij actueel een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar ex-man.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongegrondheid van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging door haar ex-man. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Verzoekster komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het poneren dat haar ex-man zowel haar als haar familie na de scheiding heeft gecontacteerd/bedreigd en dat bijgevolg aannemelijk is dat hij het in de toekomst nogmaals doet, het op algemene wijze stellen dat ze geen bescherming kan inroepen van haar nationale autoriteiten, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder.

Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht.

Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging door haar ex-man aannemelijk te maken.

6. Wat betreft verzoeksters vrees voor vrouwelijke genitale verminking motiveert de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“U geeft ook aan dat u een vrees koestert voor vrouwelijke genitale verminking (VGV). U legt een attest VGV neer waarin staat beschreven dat u VGV type twee heeft ondergaan. Dit attest bewijst dat u reeds in het verleden het slachtoffer bent geworden van VGV, maar u verbindt er geen concrete toekomstige vrees aan. Louter van mening zijn dat VGV een slechte praktijk is, kan niet worden gezien als een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster slaagt er in het verzoekschrift niet in de voormelde terechte en pertinente motivering in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster blijft algemeen waar ze in het verzoekschrift opmerkt dat *“in gemeenschappen waar VGV wordt toegepast, vrouwen vaak herhaaldelijk worden blootgesteld aan gendergerelateerde praktijken en gedragingen die hun lichamelijke en geestelijke integriteit blijven bedreigen”, dat “In sommige gemeenschappen zijn vrouwen die een bepaald type VGV hebben ondergaan alsnog het doelwit van verdere ingrepen, bijvoorbeeld bij een huwelijk of wanneer zij terugkeren naar hun gemeenschap” en dat “zelfs indien de fysieke handeling van de VGV niet wordt herhaald, kan de dreiging om opnieuw geconfronteerd te worden met de praktijk of de mensen die het uitvoeren, leiden tot een verergering van psychologisch trauma”.* Verzoekster concretiseert haar voorgehouden vrees op generlei wijze.

7. Verzoeksters medische problemen, meer bepaald haar HIV-besmetting, houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en ressorteren evenmin onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Verzoekster dient voor de beoordeling van de door haar ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster in het verzoekschrift opwerpt dat er in Nigeria aanzienlijke stigmatisering van HIV-positieve personen is, wat kan leiden tot sociale uitsluiting, discriminatie en zelfs fysieke of psychologische vervolging, beperkt verzoekster zich tot een algemene bewering. Verzoekster toont echter geenszins aan dat elke persoon die besmet is met HIV systematisch wordt vervolgd in Nigeria. Verzoekster dient haar vrees dan ook *in concreto* uiteen te zetten maar blijft hiertoe in gebreke. Zo heeft verzoekster doorheen het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment geopperd dat zij bij terugkeer naar Nigeria vreest te worden uitgesloten of vervolgd omwille van haar HIV-besmetting, noch zijn er indicaties die hierop wijzen.

8. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten (verzoeksters geboortecertificaat; verzoeksters certificaat van identiteit; het overzicht van thuistherapie van het AZ Sint-Jan Brugge; verzoeksters bundel met medische documenten van het Universitair Laboratorium van Brussel; verzoeksters bundel van haar geschiedenis van medische behandeling in België) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Edo geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar de rapporten van EASO en EUAA, waarop ook de motivering in de bestreden beslissing gesteund is. De aanvullende nota die ter zitting wordt neergelegd bevat een bundel algemene landeninformatie/persartikels en verzoekster geeft niet de minste duiding hoe deze landeninformatie concreet op haar persoon zou kunnen betrokken worden. Deze landeninformatie maakt onder andere melding van ontvoeringen en crimineel geweld, alsook van cult-gerelateerd geweld en incidenten in het kader van protesten. Het geweld waarvan sprake kadert niet in een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster bijgebrachte landeninformatie is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing gedane terechte beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de deelstaat Edo, noch toont verzoekster aan dat er actueel voor burgers in de deelstaat Edo een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS